

Kniha Daniel — sto dvacátá

Odhalení prorockých znamení: Pochopení naplnění biblických prorocství

Jeff Pippenger

2024-03-06

Naplnění znamení znázorněných sluncem, měsícem a hvězdami bylo historiky, průkopníky adventismu i prostřednictvím spisů sestry Whiteové bohatě objasněno. Některá znamení, o nichž Ježíš mluvil, nejsou tak známá jako jiná. Jen málokdo rozpoznává, že „soužení národů“ na „zemi“ mělo své konkrétní naplnění. Není jim jasné, co představuje symbol otřesení „mocností nebes“, na rozdíl od otřesení, jež představují mocnosti země. A jen málo laodicejských adventistů rozumí tomu, že „příchod“ „Syna člověka, přicházejícího v oblaku“ se naplnil v milleritské historii.

„Přesný den a hodina Kristova příchodu nebyly zjeveny. Spasitel svým učedníkům řekl, že ani on sám nemůže oznámit hodinu svého druhého příchodu. Uvedl však určité události, podle nichž mohli poznat, kdy je jeho příchod blízko. „Budou znamení,“ řekl, „na slunci, na měsíci a na hvězdách.“ „Slunce se zatmí a měsíc nevydá své světlo a hvězdy nebeské budou padat.“ Na zemi pak, řekl, bude „soužení národů v bezradnosti, moře a vlnobití budou burácet; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na svět.“

„A uvidí Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. A pošle své anděly s mohutným zvukem polnice, a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř větrů, od jednoho konce nebes až ke druhému.“

„Znamení na slunci, měsíci a hvězdách se naplnila. Od té doby se rozmnožily zemětřesení, bouře, přílivové vlny, mor a hlad. Nejstrašnější pohromy, ohněm i vodou, následují jedna za druhou v rychlém sledu. Hrozné katastrofy, které se týden co týden odehrávají, k nám promlouvají vážným tónem varování a prohlašují, že konec je blízko, že se brzy z nutnosti musí stát něco velikého a rozhodného.“

„Doba milosti nebude trvat již příliš dlouho. Nyní Bůh odnímá ze země svou zadržující ruku. Dlouho promlouval k mužům i ženám prostřednictvím svého Ducha svatého, avšak oni neuposlechli toto volání. Nyní promlouvá ke svému lidu i ke světu svými soudy. Doba těchto soudů je dobou milosti pro ty, kteří dosud neměli příležitost poznat, co je pravda. Pán na ně bude hledět s něžností. Jeho srdce milosrdenství je pohnuto; jeho ruka je stále ještě vztažena k záchraně. Velký počet těch, kdo v těchto posledních dnech uslyší pravdu poprvé, bude přijat do stáda bezpečí.“ Review and Herald, 22. listopadu 1906.

Milleritské dějiny se v posledních dnech opakují do posledního písmene. „Znamení“, která označila příchod a dějiny prvního anděla, jsou předobrazem „znamení“, jež označují příchod a dějiny třetího anděla. Všechna posvátná reformační hnutí jsou v paralelním vztahu k hnutí třetího anděla v posledních dnech.

„Dílo Boží na zemi vykazuje od věku k věku nápadnou podobnost v každé velké reformaci nebo náboženském hnutí. Zásady Božího jednání s lidmi jsou stále tytéž. Důležitá hnutí

přítomnosti mají svou obdobu v těch minulých a zkušenost církve v dřívějších dobách obsahuje poučení veliké ceny pro naši vlastní dobu.“ The Great Controversy, 343.

Dějiny znázorněné mocným andělem ze Zjevení osmnácté kapitoly jsou dějinami třetího anděla a dějiny znázorněné třetím andělem probíhají souběžně s dějinami prvního a druhého anděla milleritských dějin.

„Bůh dal poselstvím ze Zjevení 14 jejich místo v linii proroctví a jejich dílo nemá ustát až do závěru dějin této země. Poselství prvního a druhého anděla jsou stále pravdou pro tuto dobu a mají běžet souběžně s tím, které následuje. Třetí anděl ohlašuje své varování mocným hlasem. ‚Potom,‘ řekl Jan, ‚jsem viděl jiného anděla sestupujícího z nebe, který měl velikou moc, a země se rozzářila jeho slávou.‘ V tomto osvětlení je spojeno světlo všech tří poselství.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Dílo prvního a druhého anděla, které je rovnoběžné s dílem třetího anděla, je také znázorněno v podobenství o deseti pannách.

„Často se odvolávám na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a stejně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Dějiny znázorněné v desáté kapitole knihy Zjevení jsou představeny jako sedm hromů a těchto sedm hromů představuje události, které se odehrály během dějin milleritů, což byly dějiny poselství prvního a druhého anděla. Sedm hromů také představuje „budoucí události“, které nastávají v posledních dnech, a jsou naplněny ve stejném „pořadí“, jako tomu bylo v dějinách milleritů.

„Zvláštní světlo dané Janovi, které bylo vyjádřeno v sedmi hromech, bylo vykreslením událostí, jež se měly odehrát pod poselstvími prvního a druhého anděla. ...“

„Poté, co těchto sedm hromů vydalo své hlasy, přichází k Janovi, stejně jako k Danielovi ohledně malé knihy, příkaz: ‚Zapečeť to, co sedm hromů promluvilo.‘ To se vztahuje k budoucím událostem, které budou zjeveny ve svém pořadí.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Všechna reformační hnutí probíhají navzájem souběžně a mají být uvedena společně „řádem za řádkem“, aby znázornila závěrečné reformační hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Podobenství o deseti pannách znázorňuje vnitřní zkušenost Božího lidu v milleritském hnutí a v hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velký spor, 393.

Dílo i poselství jak milleritů, tak sto čtyřiceti čtyř tisíc jsou znázorněny třemi anděly ze Zjevení čtrnácté kapitoly.

„Měla jsem vzácné příležitosti získat zkušenost. Měla jsem zkušenost s poselstvím prvního, druhého i třetího anděla. Andělé jsou znázornění, jak letí prostředkem nebe, hlásají světu poselství varování a mají přímý vztah k lidu žijícímu v posledních dnech dějin této země. Nikdo neslyší hlas těchto andělů, neboť jsou symbolem představujícím Boží lid, který působí v souladu s nebeským vesmírem. Muži a ženy, osvícení Duchem Božím a posvěcení skrze pravdu, hlásají tato tři poselství v jejich pořadí.“ Life Sketches, 429.

Prorocké události znázorněné v desáté kapitole Zjevení jsou představeny sedmi hromy. Tyto události vyznačují bod, v němž se božské spojuje s lidským. „Znamení“, která Kristus označil v Matoušovi, kapitole dvacáté čtvrté, Markovi třinácté a Lukášovi dvacáté první, představují „znamení“, jež uvedla milleritské hnutí, a představují souběžné svědectví o hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Sto čtyřicet čtyři tisíc neokusí smrti, jak to znázorňují Enoch a Eliáš. 11. září 2001, „znamení“, které Kristus označil za označující příchod poslední generace dějin země, je uvedeno v Lukášovi, kapitole dvacáté první. Být mezi touto skupinou, která byla znázorněna Enochem a Eliášem a která je nazývána sto čtyřicet čtyři tisíc, vyžaduje, aby bylo rozpoznáno „znamení“ i vše, co představuje.

Poté, co Ježíš vedl své učedníky dějinami „znamení“, jež uvedla v pohyb milleritské hnutí, zopakoval a rozšířil své historické svědectví tím, že zahrnul podobenství, které představovalo tytéž dějiny.

I pověděl jim podobenství: Pohledte na fíkovník a na všechny stromy; když již vypouštějí pupeny, sami od sebe vidíte a poznáváte, že léto je již blízko. Tak i vy, když uvidíte, že se tyto věci dějí, vězte, že království Boží je blízko. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se toto vše nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. Lukáš 21,29–33.

Ježíš začíná podobenství tím, že vyznačuje rozdíl mezi „fíkovníkem“ v jednotném čísle a „všemi stromy“. „Fíkovník“ představuje lid smlouvy, jímž je v posledních dnech laodicejský adventismus, který se hlásí k tomu, že je ostatkovým lidem Božím. Ostatní „stromy“ byli pohané.

„Povšimněte si prokletí fíkovníku, který představuje židovský národ, pokrytý listím vyznání, avšak bez jakéhokoli ovoce. Kletba je vyslovena nad fíkovníkem, který představuje mravní, myslící, živou bytost, Bohem prokletou, žijící, jako žili Židé po této události ještě čtyřicet let, a přece mrtvou. Povšimněte si, že ostatní stromy, představující pohany, nebyly pokryty. Byly bez listí a nijak nepředstíraly, že mají poznání Boha. Jejich čas přinášení ovoce ještě nenastal.“ Special Testimonies for Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Laodicejský adventismus v posledních dnech je pod kletbou, neboť ačkoli se hlásí k tomu, že je ostatkem Božího lidu, jeho vyznání je neplodné. Ježíš v daném úryvku činí dva vzájemně propojené, avšak odlišné body. Vymezuje rozdíl mezi vyznávajícím Božím lidem a pohany, kteří se nehlásí k zachovávaní Božího zákona ani k vlastnictví Ducha proroctví, což jsou znaky ostatku posledních dnů, k jejichž zachovávaní se laodicejský adventismus hlásí. Listí v posledních dnech představuje proklamované vyznání, že jde o zbytek označený Janem v knize Zjevení.

„Svět pohanů byl znázorněn bezlistými, neplodnými fíkovníky. Pohané postrádali zbožnost stejně jako Židé, avšak netvrdili o sobě, že jsou v Boží přízni. Nechlubili se vyvýšenou

duchovností. Ve všech ohledech byli slepí k cestám a dílům Božím. U nich čas fiků ještě nenastal. Stále ještě vyhlíželi den, který jim přinese světlo a naději.“ Signs of the Times, 15. února 1899.

Rozlišení mezi fíkovníkem a ostatními stromy obdrželo od Krista ještě jedno další rozlišení. Doba, kdy měly stromy vyrašit pro fíky, se lišila od doby, kdy měly vyrašit stromy pohanů. V posledních dnech jsou „církvím dávana dvě odlišná volání“ a první hlas anděla z osmnácté kapitoly Zjevení určuje dobu, kdy mělo nastat rašení pro sto čtyřicet čtyři tisíc. „Druhý hlas“ ze Zjevení osmnáct představuje dobu, kdy měly vyrašit ostatní stromy.

Ve dnech Kristových byli Židé fíkovníkem, pohané byli ostatními stromy. V dějinách milleritského hnutí byli protestanté fíkovníkem a millerité byli ostatními stromy. V posledních dnech je laodicejský adventismus neplodným fíkovníkem, který je odstraněn z Jeruzaléma (vinice), a sto čtyřicet čtyři tisíc jsou fíkovníky, které nesou ovoce. Ostatní Boží děti, které jsou dosud v Babylóně, jsou znázorněny jako pohané.

„Pohan“ je podle definice „cizinec“. Stromy pohanů jsou v době, kdy fíkovník vypučí a ožije, nečinné (mrtvé), nenesou žádná poupata ani ovoce. Nečinný strom je suchý strom, a až budou pohané druhým hlasem z osmnácté kapitoly Zjevení povoláni, aby vyšli z Babylóna, tehdy se rozhodnou zachovávat sobotu sedmého dne a vstoupí do smlouvy s Pánem.

At' neříká syn cizince, který se připojil k Hospodinu: Hospodin mne zcela odloučil od svého lidu. A ani kleštěnec at' neříká: Hle, jsem suchý strom. Nebo tak praví Hospodin o kleštěncích, kteří zachovávají mé soboty, volí to, co se mi líbí, a pevně se drží mé smlouvy: Těm dám ve svém domě a uvnitř svých hradeb místo a jméno lepší než synům a dcerám; dám jim jméno věčné, které nebude vyhlazeno. Také syny cizince, kteří se připojují k Hospodinu, aby mu sloužili, aby milovali jméno Hospodinovo a byli jeho služebníky, každého, kdo zachovává sobotu, aby ji neznescověoval, a pevně se drží mé smlouvy, ty přivedu na svou svatou horu a obveselím je ve svém domě modlitby; jejich zápalné oběti a jejich oběti budou přijaty na mém oltáři, neboť můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy. Izajáš 56,3–7.

Cizinec je „pohan“ a „druhý hlas“ je volá, aby vyšli z Babylóna, a jsou přivedeni na svatou horu Boží; tehdy to bude Jeho „svatá“ hora, neboť pšenice a koukol budou odděleny procesem zkoušky, znázorněným v dějinách „prvního hlasu“. Když v posledních dnech přijdou na horu Hospodinovu, pohané již nebudou cizinci ani suchými stromy.

Slunce i měsíc se zatmí a hvězdy přestanou zářit. Hospodin také zařve ze Sijónu a vydá svůj hlas z Jeruzaléma; nebesa i země se otřesou, ale Hospodin bude nadějí svého lidu a silou synů Izraele. Tak poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh, přebývající na Sijónu, na své svaté hoře; tehdy bude Jeruzalém svatý a žádní cizinci jím již nebudou procházet. Joel 3,15–17.

Uvedení dějin, v nichž „druhý hlas“ povolává Boží jiné stádo z Babylóna, má „znamení“, která byla předobrazena znameními milleritského hnutí. V Matoušově evangeliu, kapitole dvacáté čtvrté, v Markově evangeliu, kapitole třinácté, a v Lukášově evangeliu, kapitole dvacáté první, je předloženo Kristovo svědectví, o němž uvažujeme. V každém z těchto tří svědků je jedním z označených „znamení“ to, že mocnosti nebes budou otřeseny, avšak v Joelově zobrazení

„znamení“, která určují, kdy Jeruzalém bude „svatý“, se budou třást jak „nebesa, tak i země“.

Jóel označuje dokonalé naplnění předpovězených „znamení“, která nastávají, když je Jeruzalém svatý. Ten čas nastává, když Pán odstranil hříchy ze sto čtyřiceti čtyř tisíc a církev Laodiceje přešla do hnutí Filadelfie. Tehdy se šesté hnutí (Filadelfie) stává osmým hnutím (Filadelfií), které je z těch sedmi církví. Tehdy se Církev bojující stává Církví vítěznou. Církev bojující je označení pro Boží církev, která je složena z pšenice a koukolu. Církev vítězná je Boží svatá hora, která je „svatá“ a „už jí neprojdou žádní cizinci“.

Uvedení vztyčeného praporu, jímž je Církev vítězná, která je „osmým, jenž je ze sedmi“, kdy je Jeruzalém „svatý“, je provázeno „znameními“. Aby Ježíš svému lidu poskytl orientační bod, podle něhož by rozpoznal „znamení“ života nebo smrti, jež označuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, použil stromy a přirozený cyklus života stromu, aby vyučil tuto nanejvýš důležitou lekci.

„Kristus přikázal svému lidu, aby bděl nad znameními svého příchodu a radoval se, když spatří znamení přicházejícího Krále. ‚Když se toto začne dít,‘ řekl, ‚napřimte se a pozdvihněte hlavy, neboť se přibližuje vaše vykoupení.‘ Ukázal svým následovníkům na pučící jarní stromy a řekl: ‚Když již raší, sami od sebe vidíte a poznáváte, že léto je již blízko. Tak i vy, když uvidíte, že se toto děje, vězte, že království Boží je blízko.‘ Lukáš 21,28.30.31.“ Velký spor, 308.

Když stromy na jaře začínají pučet, léto je blízko.

Žeň pominula, léto skončilo, a my nejsme spaseni. Jeremiáš 8,20.

Rašící stromy ukazují, že je jaro, a tehdy víme, že léto je blízko; a právě v létě se shromažďuje žeň.

Nepřítel, který je zasel, je ďábel; žeň je skonání světa; a ženci jsou andělé. Matouš 13,39.

Žeň je na konci světa. Když stromy začínají pučet, je vaší povinností poznat, že konec světa je bezprostřední.

„Nesmí se dopustit, aby jedno slovo Spasitele rušilo jiné. Ačkoli nikdo nezná den ani hodinu Jeho příchodu, jsme poučováni a vyzýváni, abychom poznali, kdy je blízko. Dále jsme učeni, že nedbat Jeho varování a odmítat či zanedbávat poznání, kdy je Jeho příchod blízko, bude pro nás právě tak osudné, jako bylo pro ty, kteří žili ve dnech Noeho, nepoznat, kdy přichází potopa.“ The Great Controversy, 371.

Ve studiu 21. kapitoly Lukášova evangelia budeme pokračovat v příštím článku.

„Viděla jsem, že mocnosti země jsou nyní otřásány a že události přicházejí v určeném pořadí. Válka a zvěsti o válce, meč, hlad a mor jsou tím prvním, co otřásá mocnostmi země; potom hlas Boží otřese sluncem, měsícem i hvězdami, a také touto zemí. Viděla jsem, že otřásání mocností v Evropě není, jak někteří učí, otřásáním nebeských mocností, nýbrž je to otřásání rozhněvaných národů.“ Early Writings, 41.